

coulisse

het nieuwe tijdschrift van cultuurcentrum Hasselt

CCHA.BE • JANUARI 2020 — N° 3

coulisse

verschijnt 2x per jaar
en is een uitgave van

CULTUURCENTRUM HASSELT

Kunstlaan 5, 3500 Hasselt
+32 11 22 99 31, info@ccha.be
info & tickets: +32 11 22 99 33
kaartverkoop@ccha.be

CCHA.BE

REDACTIE Gerhard Verfaillie, Laurent Pitsi,
Beatrice Henckaerts, Riet Jaeken, Kristien
Picard & Inge Houben **VORMGEVING**
Monique Rutten & Ludovic Driessen

COVER Gerhard Verfaillie & Stijn
Meuris (dubbelinterview BLIND/
DATE pag. 4) © Renaat Nijs

STUDENTEN/ UHASSELT -50%!

CCHA zet al jaren in op het bereiken van jongeren en studenten door het hanteren van bijzondere ticketprijzen. Zo kunnen -25-jarigen tickets kopen met 50% korting (met een minimumprijs van 8 euro, en uitgezonderd voor popconcerten en comedy).

Met de UHasselt loopt daarnaast al enkele jaren een bijzondere samenwerking: de studenten krijgen op vertoon van hun studentenkaart ook 50% korting op de popconcerten en de comedyvoorstellingen.

WOORDENWISSEL

In ieder nummer van **coulisse** geeft CCHA deze ruimte aan een persoon met een mening.

Deze editie geven we graag het woord aan boeken- en literatuurcriticus voor De Standaard, docente PXL-MAD School of Arts en onderzoekscoördinator FRAME-MAD-research

Sofie Gielis.

"Het was alsof ik naar een roman keek!"

Dat zei ik laatst, na afloop van de voorstelling *Komt op/Gaat af*, tegen theatermaker Nico Boon. Goedbedoeld. Het was een compliment. Nico - een even fervent lezer als ik - nam het gelukkig ook zo op. Dat had anders kunnen uitdraaien. Sommige mensen zijn gesteld op brevetten.

Ik bedoelde natuurlijk niet dat het (voorlopig ongeschreven) boek beter is dan de voorstelling die ik zonet had gezien. Wel dat de voorstelling je zowel meeneemt in een verhaal, als ruimte overlaat voor verbeelding. Je wordt subtiel over en door de scène(s) gedirigeerd maar er past een verdieping bovenop waarin je geprikkelde verbeelding haar gang kan gaan.

Dat er plaats voor verbeelding nodig is, had ook Isia Isgour, architect van cultuurcentrum Hasselt, goed begrepen: overal waar het publiek zich beweegt is er ruimte voor denkballonnen boven je hoofd. De licht- en luchtigheid van de grote raampartijen aan de voorkant van het gebouw lijken ook door te dringen in de zalen. Dezelfde ramen en plaats voor een verdieping hebben me, in het ondertussen opgeruimde zwembad

van zijn hand, vaak gered wanneer ik tijdens deprimerend eindeloze sessies watertrappen de eigenaar probeerde te worden van een volgend brevet.

Komt op/Gaat af schuift, net als veel romans, verschillende verhalen in elkaar. Je krijgt momentopnames van levens. Op basis van foto's, dus bepaald door sluitertijd. De foto's vertellen tijd naar een bevroren beeld: dit is wat iets nu is. Terwijl de verhalen de tijd openpeuteren. Wat was naar nu brengen. Wat nooit is laten zijn.

Ik geloof eigenlijk dat je altijd blijft worden, nooit iets definitief bent. Uiteraard hoort het bij het volwassen leven om de dingen te benoemen. Maar geef toe: die biografie in drie zelfverzekerde zinnen die je uit je mouw schudt als er op recepties gevraagd wordt wie je bent, lijkt vaak over een ander te gaan. Zou het niet interessanter zijn om door hoge ramen te wijzen op voorbijwaaiende wolken - en dat te menen? Ook van zijn is ruimte voor verbeelding immers de best denkbare versie. Watertrappen wordt draaglijker als het brevet oplost tussen denkballonnen.

TUSSENDEUR

De verbouwing van de CCHA backstage loopt weldra ten einde. Bij het ter perse gaan van deze **coulisse** wordt de laatste hand gelegd aan de afwerking en inkleding van de artiestenloges, de artiestenfoyer, sanitaire ruimtes, de nieuwe loskade en de burelen voor ons CCHA-team... Binnenkort zijn we helemaal klaar om onze artiesten in alle comfort te ontvangen. We geven jullie alvast een primeur!

ARTIESTENFOYER

VOOR

NA

ARTIESTENLOGES & BURELEN

VOOR

NA

BLIND/DATE

gesprekken met inspirerende mensen

tekst An Olaerts

foto's Renaat Nijs

*"Het is heel simpel.
Zonder publiek houdt het op."*

Stijn Meuris & Gerhard Verfaillie

Op het eerste gezicht passen ze niet bij elkaar. Gerhard Verfaillie is directeur van CCHA. Hij weegt en spaart zijn woorden. Zo escorteert hij het drama naar de andere kant van het gordijn. Stijn Meuris is een bühnebeest. Hij toert met *Murderballads*, muziek over moordenaars. En op de revers van zijn jasje zit een pin in de vorm van een luidspreker.

Afspraak in de vernieuwde artiestenloge van CCHA. De werken zijn nog niet helemaal klaar, maar je ziet dat het goedkomt. "Ik schaamde me altijd een beetje om hier mensen te ontvangen", zegt Gerhard Verfaillie. "Nog heel even en de gène is gepasseerd. We zijn klaar voor een warm welkom, nu ook achter het podium. Al ben ik

onderweg wel drie keer doodgegaan. Geduldig zijn is niet mijn sterkste kant." "Geduld?", reageert Stijn Meuris. "Heb ik ook niet." Hij excuseert zich meteen. "Ik ben een fulltime adhd'er. Ik weet dat het vermoeiend is. Ik hoor alles en ik reageer op alles. Ik veroorzaak veel prikkels." In de hoek van de artiestenrefter broemt een frigootje. "Maakt die altijd zoveel lawaai?", vraagt hij. "Dat bedoel ik dus. Ik krijg heel veel prikkels binnen. Sterker nog, ik krijg ze allemaal binnen, ook als ze niet van tel zijn. Daarom is het goed dat er cultuurcentra zijn. Hier kan ik decompresseren. Er iets van maken, dat moet ik doen. En als het kan in een tophuis als dit!"

Polen in de jaren '70

Gerhard Verfaillie lacht minzaam. "Het huis dateert

van 1972. Het is één van de eerste cultuurcentra van België, begonnen met één directeur en géén personeel. Als je de foto's uit de tijd ziet. Het gebouw stond in het niemandsland aan de rand van de stad. Burgemeester Meyers moet een durver geweest zijn. Dit cultuurcentrum heeft een toren van 30 meter hoog en een systeem van katrollen en tegengewichten. Daarmee kun je grote decorstukken naar boven trekken en neer laten op scène. Nu gebeurt het allemaal elektronisch. Maar in de jaren '70 was het allemaal niet vanzelfsprekend. Toen ging het om fanfares en plaatselijke amateurgezelschappen. Dit cultuurcentrum heeft een gigantische verschuiving veroorzaakt. Ineens kon het decor van een lokale toneelgroep

geen zes weken meer blijven staan." Stijn Meuris knikt: "Ik heb niks tegen de gemeentelijke klucht met vier deuren en vijf misverstanden. Zulke voorstellingen mogen er zijn. Maar sommige cultuurcentra zijn onderweg blijven steken." Gerhard Verfaillie: "De professionalisering van cultuur in Hasselt is destijds niet zonder slag of stoot verlopen. Dat kan niet anders. Niet alleen omdat het gebouw te

"Hier kan ik decompresseren. Er iets van maken, dat moet ik doen. En als het kan in een tophuis als dit!"

Stijn Meuris

groot was voor zijn tijd. Ook de architectuur was ongewoon. Zoveel glas, zoveel openheid... CCHA is geen bonbonnière zoals de Bourla." "Nee", zegt Stijn Meuris. "Hier geen pluche of velours. Of een vestiaire voor een publiek met bontmantels en kragen in nerts. De stijl is een beetje brutalistisch. Maar in zijn koelte is het toch chique. Het plaatje klopt gewoon, de vloer, de lambriserings, het glas. Inmiddels staat het CCHA midden in de chaos van de stad. Maar als je hier naar een voorstelling komt stap je in een tijdscapsule. De voorstelling begint en de cocon gaat dicht. Buiten regent het. Je hebt je moeten haasten omdat je dacht dat je er pas om halfnegen moest zijn. Je auto staat te ver geparkeerd. Je kent het! Maar in de Bulgaarse zaal - ik noem de grote zaal altijd de Bulgaarse zaal - ben je veilig. Als een regisseur ooit een dure scène wil draaien van een soiré in het Polen van de jaren '70 dan kan ik hem van harte de Bulgaarse zaal aanbevelen! Soms sta ik achter het halfdoorzichtige doek te kijken naar de mensen die binnenkomen. Hun geroezemoes in de bruine en oranje tinten van de Bulgaarse zaal, daar geniet ik van. Die sfeer is uniek. Dit is precies wat het moet zijn, denk ik dan, eigenlijk kan ik nu al naar huis!" (lacht)

Contractbreuk

Hun stijl is verschillend, hun respect voor de toeschouwer is hetzelfde. Gerhard Verfaillie en Stijn Meuris delen de liefde voor het publiek. Daarover hoeft niet te worden gediscussieerd. "Mensen mailen soms omdat ze een voorstelling slecht vonden," zegt Verfaillie. "Ik antwoord

daarop. Iedereen heeft het recht om iets niet goed te vinden. Maar als je in het voetbal één slechte match hebt gezien blijf je toch ook niet voor altijd weg! Daarom ga ik het gesprek met het publiek aan. Ik neem een slechte voorstelling au sérieux. Anders is het allemaal voor niets geweest. Maar af en toe heb je mensen die na vijf minuten al rechtstaan en de deur net iets te luid dichtdoen." "Contractbreuk", zegt Stijn Meuris. "Ik begrijp dat je met een babysit zit, dat je geen tijd hebt gehad thuis nog iets te eten en dat je geen zin hebt om te wachten op je jas. Maar tussen artiest en publiek bestaat een ongeschreven overeenkomst. Wij repeteren onze bisnummers, dat is geen geheim. Maar we laten het graag op een verrassing lijken. Als alles goed gaat, speelt iedereen het spel mee." Verfaillie: "Het is heel simpel. Zonder publiek houdt het op." Meuris: "Goddank voor het publiek! Neem nu platen. Platen hebben geen intrinsieke waarde meer. Niemand koopt nog platen. Maar het publiek is blijven bestaan, ook al heeft het thuis een quadrofonische hifi. Het komt toch naar een optreden kijken. Alle klachten en miserie ten spijt, kunst vindt altijd een uitweg." Verfaillie: "Kunst moet zich tonen. Samenkomen om naar iets te kijken is een ritueel. En na de voorstelling wordt er gebabbeld. Eerst over de voorstelling, daarna over de wereld. Dat is de bedoeling. Wij nemen het publiek mee naar ergens anders." Meuris: "Tegenwoordig is alles overal aanwezig. Je vindt het op YouTube en Spotify. Voorstellingen

"Kunst moet zich tonen. Samenkomen om naar iets te kijken is een ritueel. En na de voorstelling wordt er gebabbeld. Eerst over de voorstelling, daarna over de wereld."

Gerhard Verfaillie

worden live gestreamd. Maar mensen blijven mensen. Ze willen samen ontmoet worden. Het ritueel is nog niet kapot. Ik hoop dat het nog lang

mag blijven duren. Want we kijken echt wel de hele tijd naar dat kleine scherm. Hoe jonger hoe meer." Verfaillie: "We hebben onlangs een interessant experiment gedaan met jongeren. Iedereen installeerde een app op zijn smartphone en gaf hem af bij de ingang. Alleen smartphones mochten de zaal in. Zij namen de voorstelling op. Het publiek moest wachten in een ander lokaal. Daarna kon je fragmenten van de voorstelling op de app bekijken. Iedereen was het erover eens: Alle prachtige fragmenten ten spijt, het was niet gezellig. Ook niet voor de theatermakers. Het is heel moeilijk om voor een lege zaal te spelen."

Gerhard Verfaillie & Stijn Meuris

*"Veel mensen
denken dat ik een
brombeer ben.
Maar ik ben een
positieve mens!"*

Stijn Meuris

Komedie op de bus

Maar hoe zitten de heren zelf in de zaal? "Wij zijn geen volk van feestvarkens," reageert Stijn Meuris, "maar mooie dingen doen me dansen als een kind. Veel mensen denken dat ik een brombeer ben. Maar ik ben een positieve mens! Ja, nu ben ik weer op pad met *Murderballads*, muziek over moordenaars. Met Noordkaap vrolijken we geen verjaardagsfeestjes op. En in *Tirade 4* maak ik me opnieuw kwaad over wat er misgaat op de wereld. Voor alle duidelijkheid, die boosheid is écht, maar ze gaat over inhoud. Daarbuiten is het een rol. Ik ben blij dat ik dat rolletje kan spelen, maar het blijft een rolletje. Als ik iets goed vind dan zeg ik het. Zo beveel ik u

graag Aster Froyen aan, amper 1,50 meter groot maar formidabel. Nochtans ben ik geen superfan van één mens met één gitaar op het podium. Maar na tien seconden wist ik het: dit is jong vuur. Ik kan er niet over zwijgen. Al gaat het enthousiasme in het buitenland nog veel verder. Ben je al eens naar de cinema geweest in Amerika? Hoe de zaal daar zit te joelen, dat hou je hier niet voor mogelijk. Hetzelfde in Engeland. Laatst ging ik met mijn vriendin naar een optreden van The Cure in Londen. In de metro onderweg naar de Apollo zaten fans liedjes te zingen van The Cure. Dat soort van enthousiasme kom je niet tegen in een Vlaamse zaal, laat staan op een trein. De Vlaming houdt zich graag koest in het donker. Soms verdwijnt

hij zodanig in het zwarte gat dat je je afvraagt of er nog wel iemand in de zaal zit." (lacht) "Om nog te zwijgen over een zaal vol programmatoren. Ik was ooit op een presentatiedag waar artiesten proevertjes lieten zien aan de culturele sector. Sfeer was er geenszins. Niemand reageerde! De zaal gaf geen kik!"

*"De Vlaming houdt
zich graag koest
in het donker.
Soms verdwijnt
hij zodanig in het
zwarte gat dat je je
afvraagt of er nog
wel iemand in de
zaal zit." (lacht)*

Stijn Meuris

Gerhard Verfaillie glimlacht. Ook hij is een zeer koele minnaar tijdens zulke voorstellingen. "Mag ik daarover iets vertellen?" vraagt hij. "In de jaren '80 was ik vaak op reis. Ik herinner me de busreizen nog door India. Urenlang waren we onderweg van van guesthouse A naar guesthouse B. Iedereen had een Lonely Planet op schoot en niemand zei een woord. Iedereen zat komedie te spelen op de bus om bij aankomst zo snel mogelijk te verdwijnen naar het beste guesthouse. Dat is er wat er aan de hand is in een zaal vol programmatoren. Je wil aan de anderen niks verklappen met je enthousiasme. (lacht) Overigens hoeft een publiek niet uitbundig te zijn. Neem nu concerten van muzikanten zoals wijlen Jóhann Jóhannsson of

Nils Frahm. Zonder dat het publiek zich verroert voel je de beroering in de zaal hangen. De ontlading is pas voor na de voorstelling. Het heeft met respect te maken."

Opblaasbadje in de tuin

Ineens valt het accent op van Gerhard Verfaillie. Het is er eentje van diep in West-Vlaanderen. De Vlaanders zeggen ze in Limburg. Verfaillie is afkomstig uit Lauwe, een dorpje vlakbij de Franse grens. "Ik ben in 2003 naar hier gekomen", vertelt hij. "Eerst reed ik op en af vanuit Kortrijk. Daarna heb ik een studentenkamer gehuurd in Diepenbeek. Nu woon ik in Hasselt. Maar ik kom al van kindsbeen naar Limburg. Mijn grootvader was van Maaseik. Het was eind jaren '60. Mijn vader reed met een Vauxhall. De E3 bestond nog niet. Van Lauwe naar Maaseik waren we een dag onderweg, met eindeloos domme spelletjes op de achterbank en uiteindelijk toch ruzie met mijn broer. (lacht) Ik herinner me nog dat we een keer te vroeg

aankwamen bij een nicht van mijn moeder. Wij moeten nog even naar de winkel varen, zei de nicht. En ik dacht: "Waaw, ze hebben hier een boot om naar de supermarkt te gaan." Stijn Meuris lacht mee: "Ja, ja, het is lang geleden. Kun je geloven dat er een tijd is geweest dat je pas in Leuven de autostrade op kon! Wij hebben dat allemaal meegemaakt. We zijn dan ook bijna zo oud als ons geboortjaar!" Het maakt weinig uit. "Ik geloof niet dat ik rustiger ben geworden met ouder worden. Integendeel. Ik verdraag de lelijkheid op aarde alsmaar minder. Wat ik wel op tijd heb geleerd is om iets diplomatischer te zijn. Al schiet er soms toch nog iets door het vliegenraam. Mijn hart ligt nog altijd op mijn tong. Vraag me dus maar niets over schoolvoorstellingen! Ik ga erover zwijgen." (lacht) Gerhard Verfaillie daarentegen wil het er graag over hebben. Hij heeft een boon voor familievoorstellingen. Kindertheater, zeggen sommigen, maar Verfaillie

"Het probleem van deze tijd is dat de nadruk erg op veiligheid ligt. Risico's worden liefst zo veel mogelijk vermeden. Terwijl er heel veel dingen zijn die je niet kunt begrijpen."

Gerhard Verfaillie

heeft een hekel aan het woord. "Ik vind het belangrijk dat kinderen op jonge leeftijd in aanraking komen met theater. Je kunt

uiteraard toneel spelen in de klas wat ook waardevol is. Maar een voorstelling in een theaterzaal is toch anders. Vergelijk het met een opblaasbadje in de tuin of zwemmen in de zee. Daarom heb ik bewust gekozen om als directeur familievoorstellingen te blijven programmeren. Bovendien verzorg ik af en toe zelf de dramaturgie van een voorstelling. Als directeur hoor ik alles te weten, maar soms heb ik nood aan twijfel. Als dramaturg neem ik plaats in een zwart hok om het heel even niet te weten. Om vertrouwen te geven aan de artiesten in CCHA is het goed dat ik weet hoe kwetsbaar een creatieproces is." Stijn Meuris: "Het doet me denken aan demo's of try-outs. Het is verschrikkelijk, een prototype in klei van een Porsche, zo iets." Verfaillie: "Het probleem van deze tijd is dat de nadruk erg op veiligheid ligt. Risico's worden liefst zo veel mogelijk vermeden. Terwijl er heel veel dingen zijn die je niet kunt begrijpen. Het is de kunst om er vrede mee te nemen en de verwarring toe te laten. Dat is wat je in een cultuurcentrum kunt komen uitoefenen, overigens in alle veiligheid." (lacht)

wo 12 feb 2020
Lady Linn, Gregory Frateur,
Klaas Tomme, Stijn Meuris,
Bart Van Lierde & Karel
De Backer Murderballads
extended

SPRAAK WATER

THEATERBELICHTING vervult in eerste instantie de zichtbaarheid van hetgeen zich op het toneel afspeelt. De tweede en veel belangrijker functie is het creëren van een passende sfeer. Het bedenken van de belichting wordt het maken van het lichtontwerp genoemd.

PAR-schijnwerper

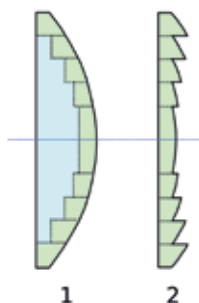
PAR

Een PAR-schijnwerper, PAR-lamp of PAR-blazer is een lamp die vooral gebruikt wordt in theaters en discotheken en bij concerten. PAR staat voor *Parabolic aluminized reflector*. Een PAR-schijnwerper is één van de eenvoudigste lampen in de theaterbelichting. Het heeft een metalen behuizing met hierin een persglaslamp.

Deze lamp is zo gemaakt dat deze naast het filament is voorzien van een reflector (parabolisch) en vaste lens. De verstelbare kleppen, *barndoors* genoemd, zorgen er voor dat de lichtbundel van deze spot enigszins afgeschermd kan worden. Tegenwoordig maakt CCHA meer en meer gebruik van energiebesparende LED PAR-lampen.

DE FRESNELLENS

bestaat uit een in concentrische ringen of schillen opgedeelde lens. Naast een gewichts- en materiaalbesparing is het belangrijkste voordeel het beperken van lichtabsorptie. Een fresnellens zorgt er bijvoorbeeld voor dat de lichtbundel van de vuurtoren over een veel grotere afstand te zien is. Ook in het theater ligt de lichtopbrengst van een fresnelschijnwerper veel hoger dan van een PC (Plano-convex) schijnwerper. Fresnels worden vaak in het tegenlicht gebruikt.

Schematische weergave van het principe van de (bolle) fresnellens in zij aanzicht
1. Normale lens met de optisch nuttige ringen met gekromd buitenoppervlak
2. Een bolle fresnellens, waarin alleen de nuttige ringen zijn opgenomen.

gobo-projectie van het ACT&ART logo © Ronny Vanthienen

metalen Gobo van het ACT&ART logo

GOBO'S worden gebruikt in de theater- en filmbelichting. De benaming staat voor *Go Black Out, Go Between of Goes Before Optics*. Het is een sjabloon van metaal of glas dat in de kast van een theaterschijnwerper wordt geplaatst om een afbeelding te projecteren. Zo beschikt CCHA over enkele gobo's waarmee logo's zoals dat van ACT&ART of Nordic night(s) kunnen geprojecteerd worden.

STUCK IN THE MIDDLE WITH YOU

FRONT OF HOUSE

Je hebt het vast al eens opgemerkt in een theaterzaal of tijdens een concert... Op een centrale positie in de zaal, tussen het publiek, bevindt zich vaak het PA (public address) gedeelte dat het geluid in de zaal versterkt, zoals de zaalmengtafel, de boxen die op het publiek gericht zijn etc. De knoppen in de zaal worden *Front of House* genoemd. Geluids- of lichttechnici zullen daar plaatsnemen om het geluid en/of licht te regelen en om zo de juiste balans te maken.

Front of house in de grote schouwburg/concertzaal © Pauline Poelmans

BIJGEBOEKT

JADE DERUDDER *Panic at a lot of other places besides the disco*

VR 21 FEB 2020

Onder het motto 'it's all jokes told through tears' doet Jade Derudder een eerlijke en kwetsbare poging om als jonge vrouw vanuit de badkamer met dans, muziek en film een wereld, waarin de mensen rondom haar mentaal aan het worstelen zijn

en waar ze haar persoonlijke banden ziet afbrokkelen, toe te spreken. Een intiem, kwetsbaar en daardoor precies ook sterk en krachtig portret!

GEIKE - MA 9 MRT 2020
SPECIAL GUEST BIJ NOVASTAR/
JOOST ZWEEGERS SOLO

Tien jaar lang was Geike Arnaert het gezicht én de stem van Hooverphonic. In 2017 veroorzaakte *Zoutelande* met de heren van BLØF veel deining: het nummer brak record na record en domineerde elke hitlijst

van 2018. Zonet verscheen, *Lost in time*: een ijzersterke Engelstalige popplaat, samen geschreven mét Joost Zweegers.

GREG DULLI - VR 27 MRT 2020

Greg Dulli ken je van The Afghan Whigs, The Twilight Singers en The Gutter Twins (met Mark Lanegan, die net nog in CCHA speelde) en songs als *Milez is ded*, *Gentlemen*, *What jail is like* en *Honky's ladder*. De voorbije 30 jaar creëerde hij een eigen universum waarbij soul, grunge en rock zich naadloos vermengen.

In het kader van **Piano day(s)**: Frederik Croene en Bram De Looze. Dra nóg meer én een mooie verrassing voor **Piano day**!

FREDERIK CROENE - DO 26 MRT

Frederik Croene bouwde in zijn nog jonge carrière naam op met zijn avontuurlijke pianoprogramma's. Eind 2018 nam hij in één take zijn nieuwe album op: *Cul de sac*. Het resultaat? Intense pianomuziek waarin melancholie en rustige melodieën krijgen te maken met weerhaken.

© Sophie Nuytten

BRAM DE LOOZE - ZA 28 MRT

Bram De Looze maakt al een decennium lang de podia onveilig. Met *Viñoly* zetten De Looze en Chris Maene een volgende stap in hun samenwerking, ditmaal rond een revolutionaire nieuwe piano met ergonomisch toetsenbord die werd ontwikkeld in samenwerking met de wereldberoemde New Yorkse architect Rafael Viñoly.

© Stephan Vanfleteren

ERWIN MORTIER

TUSSEN 2 LIJNEN #10 - ZA 25 APR

In het voorjaar verschijnt *De onbevleete*, het langverwachte vervolg op Erwin Mortiers bekroonde debuutroman *Marcel*. Met veel plezier verwelkomen we hem dan ook als afsluiter van dit boeiende en succesvolle *Tussen 2 lijnen*-seizoen.

SOULSISTER - VR 3 APR 2020

Na de 'definitieve' split in 1995 volgde in 2016 een uitwaaiende *30 jaar Soulsister*-tournee, mét twee uitverkochte concerten in CCHA. Nu staan de heren er weer, mét een beperkte reeks concerten in uitgebreide bezetting, compleet met blazers, percussionist en algehele feest- en speelvreugde!

KROKUSFESTIVAL - WO 19 T/M DO 27 FEB De 23ste editie van het Krokusfestival verwelkomt 35 gezelschappen uit niet minder dan 11 landen, waaronder Taiwan, Canada, Brazilië, China en heel wat Europese landen. Zoals in eerdere edities zijn er ook nu weer heel wat nieuwe voorstellingen te zien: niet minder dan 5 premières en 13 Belgische premières! Er is werkelijk voor alle leeftijden

veel te beleven, van baby's tot pubers en uiteraard ook voor alle (groot)ouders. Daarnaast biedt het festival workshops, doe-installaties en interactieve parcours. Ontdek nu het volledige programma op krokusfestival.be!

“Mijn camera wordt elke keer opnieuw verliefd.”

Carla Kogelman

Fotografe Carla Kogelman legt spel van Hasseltse kinderen vast voor de expo *Playground*.

tekst C.R.

Vorig seizoen toonde de Nederlandse fotografe Carla Kogelman (Amersfoort, 1961) in CCHA foto's uit haar reeks *Ich bin Waldviertel*. In dat Oostenrijkse gebied volgde ze jaar op jaar twee meisjes in hun dagelijkse bezigheden. Geen geposeerde shots, maar fragmenten uit het echte, dagdagelijkse leven. Als de twee meiden zich liefdevol omarmen bijvoorbeeld, of met de kat in een kinderwagen door de living racen. Op vraag van CCHA heeft ze nu *Playground* gemaakt: een reeks beelden van spelende kinderen. In speeltuinen, maar ook op andere plekken of in andere situaties.

“Ik heb 20 jaar een theaterbureau geleid en zo kwam ik regelmatig in Hasselt terecht. De contacten waren er dus,” zegt Kogelman. “Toen ik als impresario met theater bezig was, fotografeerde ik ook al vaak. Maar altijd maar tot op een bepaald niveau. Ik wilde verder gaan en heb het advies van iemand opgevolgd om me erin te laten onderwijzen. Ik heb drie jaar een fotografieopleiding in Nederland gevolgd en ben afgestudeerd met een project rond kinderen. Met theater was ik ook op een beeldende manier bezig. Het was vaak objecttheater, of met poppen. Fotografie is natuurlijk ook beeld. In plaats van een verhaal te vertellen via een voorstelling van een groep, doe ik het nu zelf. Met mijn camera. Fotografie is een heerlijke manier om mensen te leren kennen en om lekker nieuwsgierig te kunnen zijn.”

Via uw website kunnen we afleiden dat u in veel onderwerpen geïnteresseerd bent. Sport, reizen, maar u lijkt een bijzonder fascinatie te hebben voor kinderen. “Van opleiding ben ik sociaal-pedagoog. Via het theater, en later de fotografie, heb ik altijd die link met kinderen wel gehad. Kinderen zijn authentieker. Ze gaan zich niet op een andere manier gedragen als je een camera bovenhaalt. Bij volwassenen is dat anders. Die nemen al snel een soort van pose aan als je ze wil fotograferen. Al heb ik voor *Playground* ook beelden genomen van een 85-jarige vrouw die er duidelijk nog altijd van genoot om een soort verleidingsspel te spelen met haar kleding en make-up.”

U neemt vaak de tijd voor uw reeksen. Voor de foto's van de Oostenrijkse kinderen bent u jaren na mekaar telkens weer teruggekeerd naar hetzelfde gezin om ze te volgen. “Nou, ik doe ook wel eens portretten waarmee ik maar één dag bezig ben. Maar toch voelen die foto's altijd wat oppervlakkiger aan. Ik merk dat slow documentary meer vruchten afwerpt. Hoe meer tijd je iets geeft, hoe

ben ik op een training van een jiu-jitsuteam beland. Leuk hoor, van die stoere mannen die met elkaar op een mat liggen te rolleballen. Het is dus niet zomaar een registratie van een aantal speeltuinen met spelende kinderen. Het verhaal gaat eerder om het spelen van een spel en daar het karakteristieke en authentieke uit te halen.“

Door tijd te nemen voor een project zodat mensen u leren kennen, valt wellicht ook de aanwezigheid van de camera niet meer op. En dus valt ook de pose weg.

“Dat klopt. En op die momenten kan je een gevoel vastleggen. Het kan zijn dat iemand niet heel herkenbaar op de foto staat, maar dat maakt niet uit. Een van de mooiste beelden die ik heb gemaakt was in het skatepark in Hasselt. Een meisje dat daar kwam spelen zag er uit als een astronaut. Met al haar beschermkledij, je kent dat wel. Ook daar gaat het me niet om de actie – net zoals in mijn sportfotografie – maar om dat gevoel vast te leggen. Dat is de tendens in al mijn werk denk ik.”

Is er u iets specifiek opgevallen door kinderen te fotograferen op speelplaatsen?

“Ik besepte op een bepaald moment dat de fantasie van kinderen wel in een soort richting wordt geduwd. Staat er een piratenschip, nou, dan moet je je dus blijkbare meer als een piraat gedragen. In Kapermolen

interessanter het wordt. Voor het project in Hasselt ben ik drie maal gedurende een periode van enkele weken in de stad geweest. En nu het einde nadert voel ik weer de zin om ermee door te gaan.

Ik ben begonnen met op een kaart uit te zoeken waar er zich in Hasselt allemaal speeltuinen bevinden. Dat zijn er behoorlijk wat, al liggen ze zelden binnen de kleine ring. Met de fiets ben ik die speelplekken beginnen te bezoeken en heb ik heel wat kinderen ontmoet. Het lastige bij zo'n project is dat je altijd toestemming moet vragen aan ouders of grootouders om foto's te mogen nemen. Op een bepaald moment, toen ik al wat mensen had leren kennen, sprak ik op voorhand af zodat ik sommige kinderen een hele dag kon volgen. En eens ik een plek beter begin te kennen, probeer ik een verhaal te zoeken in de reeks. Voor *Playground* leidde dat niet alleen tot beelden van kinderen die aan het spelen zijn in speeltuinen, maar ook foto's die binnenshuis werden genomen. Via de Hasseltse fotografe Joke Timmermans heb ik twee Tsjetsjeense tweelingen leren kennen die ik meerdere malen heb bezocht. Via hen

zag ik hoe de speeltuin zich op drie leeftijden richt. Een gedeelte voor de allerkleinsten, eentje voor de iets ouderen en nog eentje voor de al wat grotere kinderen. Dan zie ik daar van die heel kleine lieve hekjes staan rond een tuig, en daar wordt ik dan alleen maar kwaad van. Laat die dingen weg! Het is alsof we kinderen opsluiten en beperken. Geef ze de vrijheid en de creativiteit terug in speeltuinen zodat ze hun eigen fantasie de vrije loop kunnen laten. In Hasselt verbleef ik wel eens bij een architect en die had een studie gemaakt over de Nederlandse architect Aldo van Eyck. Zijn speeltuinen waren abstract en mooi. Maar vooral plekken waar je als kind heel creatief kon zijn. Wat me specifiek in België nog opviel is dat je een kind niet zomaar drie straten verderop alleen laat spelen. Ook al is de affaire Dutroux ondertussen al een hele tijd geleden, je voelt nog altijd de gevolgen ervan.”

Uw fascinatie voor kinderen heeft wellicht ook te maken met het feit dat u zelf uit een groot gezin komt. U was met zes. Dat zie je vandaag de dag nog maar zelden.

Meer fotografie in CCHA - nog t/m zo 02 feb 2020

KRIS DEWITTE *AMAZING WOMEN* - introducing: *Don't pin me up*

ANNA VOGEL *Error codes*

MANFRED JADE *About portraits*

THOMAS VANDENBERGHE - DAISUKE YOKOTA - SYBREN VANOVERBERGHE

di t/m vr van 10 tot 17 u, za & zo van 13 tot 17 u

"O, maar ik heb ook in Hasselt nog grote gezinnen gezien hoor. Een moeder met vier kinderen, en natuurlijk kom je tegenwoordig wel vaker samengestelde gezinnen tegen. Maar het klopt dat we vroeger met veel waren thuis. Plus er was het feit dat mijn vader een ongeval heeft gehad met zijn bromfiets. Ik was twee jaar toen het gebeurde. Mijn zusje, die bij hem achterop zat, was op slag dood. Mijn vader had een dubbele schedelbreuk. Voor de rest van zijn leven functioneerde hij als een kind van 7 jaar. Ik kon me hem natuurlijk niet herinneren hoe hij voor het ongeval was, maar ik heb hem me altijd herinnerd als een nare man die gemeen deed tegen de kinderen. De manier waarop je opgroeit en hoe je wordt opgevoed heeft natuurlijk een effect op de persoon die je later wordt en de interesses die je ontwikkelt."

Is fotografie voor u ook een soort spelen?

"Ja, dat denk ik wel. Het voelt alsof mijn camera na een tijd altijd opnieuw verliefd wordt op met wat ik bezig ben. Het kind zijn raken we als we ouder worden wat kwijt. Van kinderen kunnen we nochtans veel leren. In herinner me heel goed een moment met jonge freewalkers in het Kapermolenpark. Elke keer als ik er kwam stond er een blikje cola op dezelfde plek, en een van de jongens had een briefje geschreven: 'ruim je rommel op'. Toen zagen we hoe een oudere man er kwam zitten en zijn blikje cola op die plek zette. De jongen ging er iets van zeggen en

de man reageerde nukkig. Terwijl de vuilbak vlakbij stond. Omgekeerde wereld! Jongeren die oudere mensen moeten opvoeden."

Zie ook de klimaatmarsen. U fotografeert in zwart-wit. Waarom die keuze?

"Ik vind het tijdlozer. Zwart-wit zorgt er voor dat kleur geen afleiding kan bieden aan het verhaal of het gevoel. Maar het zou kunnen dat ik ditmaal wél enkele kleurenfoto's in de expo ga tonen."

Uw keuze voor fotografie en de manier waarop u uw onderwerpen aanpakt heeft u tal van Awards opgeleverd. Waaronder twee maal een World Press Photo Award. Wat voor een effect heeft die erkenning gehad?

"De eerste keer dat ik een World Press Photo Award won was in 2014 voor *Ich bin Waldviertel*. Toen was ik nog bezig met én theater én fotografie. Die award heeft me toen de beslissing helpen nemen om helemaal voor de fotografie te gaan. Het moment was aangebroken."

carlakogelman.nl

Playground **Carla Kogelman** — zo 15 mrt t/m zo 31 mei 2020

opening expo: zo 15 mrt om 15 u - iedereen van harte welkom op de vernissage

di t/m vr van 10 tot 17 u, za & zo van 13 tot 17 u

PASSÉ COMPOSÉ

*terugblik op memorabele voorstellingen
uit de rijke geschiedenis van CCHA*

François Glorieux

vrijdag 05 februari 1982

De in 1932 in Kortrijk geboren musicus François Glorieux is wat met noemt een 'apart' geval in de geschiedenis van de muziek: hij is tevens pianist, componist, dirigent, commentator en animator én professor in de muziek. Glorieux laat zich vooral opmerken door zijn verbazingwekkende recitals met improvisaties die hij in vijf talen voorstelt. Zijn gaven en zijn buitengewoon aanpassingsvermogen laten hem zonder meer toe om, altijd even fortuinlijk, zowel de klassieke muziek als de jazz en de musical te benaderen.

Zijn bekendheid beperkte zich echter niet tot onze landsgrenzen. Ook de Verenigde Staten toonden interesse en in 1989 vertrekt Glorieux naar Los Angeles voor een ontmoeting met Michael Jackson waar hij o.a. zijn klassieke opnames van diens hits ten gehore brengt.

Jackson signeert een foto die later de platenhoes zal worden.

Hoewel men Glorieux twee minuten gesprekstijd met Jackson gunt, wordt het een meer dan twee uur durend gesprek over muziek.

Op 5 februari 1982 kwam Glorieux naar CCHA voor de jubileumavond *25 jaar François Glorieux*. De prijs voor een ticket lag destijds tussen 130 en 200 BEF.

Afgelopen april ging de inmiddels 87-jarige Glorieux back to basics met een come-back concert in De Kaai in Antwerpen.

ONTCIJFERD

Onze medewerkers tellen mee...

Productie- en communicatiemedewerker

Kristien Picard heeft 52 jaar op de teller en durft te beweren dat ze zich op topdagen 10 jaar jonger voelt. Ze gidst 4 kinderen door het leven samen met partner Sam. De dagelijkse loopsessies

met een actieve jachthond en 1 à

2 keer yoga per week zorgen voor de fitbalans samen met de tientallen kilometers die ze wekelijks aflegt binnen het grote CCHA-gebouw. Ze heeft meerdere liefdes (hobbygewijs). Op plaats 1 muziek en op een gedeelde 2de plaats reizen en koken. Kristien is o.a. productieverantwoordelijke voor de avondvoorstellingen. Dat betekent concreet: het opvolgen van contracten en riders, het contacteren van artiesten, impresario's of managers in verband met reizen, hotels en catering, het opstellen van daysheets en cateringschema's, het ontvangen van artiesten en het coördineren van het team CCHA-vrijwilligers.

Frank Smeuninx werkt al iets meer

dan 9 jaar als technisch coördinator podium in CCHA. Hij is 45 jaar oud, meet 1m74 en is 75 kg zwaar.

Hij woont samen met de vrouw van zijn leven Jessie (thirtysomething)

en zijn kat Thor (17 jaar). Hij fietst elke

dag precies 3.000m van zijn thuis naar CCHA. Per dag drinkt hij minimum 6 koppen koffie en 6 blikken cola.

Hij is technisch verantwoordelijk voor meer dan 200 voorstellingen per jaar. Hij doet dit samen met een technisch team van 6 technici. Zijn favorieten getallen zijn 0, 1 en het getal Pi. Hij heeft deze week 50 uur

gewerkt verspreid over 5 dagen. Tijdens deze 5 dagen heeft hij o.a. 7.2351 stappen gezet, meer dan 100

bewegingen met de trekkenwand gedaan, 22 lampen gehangen en ook weer weg gehaald, 13 micro's met statief opgeruimd en iets minder dan een 1.000m

kabel opgerold.

**DANK U, MERCI,
DANKE, GRAZIE,
CHOKRANE, OBRIGADO,
GRACIAS, TESEKKÜR
EDERIM!**

Op zoek naar een origineel cadeau? Met de **CCHA Theaterbon** schenken we iemand een fijne avond vol theater, muziek of dans! Theaterbonnen kan je kopen bij de kaartverkoop, via 011 22 99 33 en kaartverkoop@ccha.be of online op ccha.be/theaterbon

HOLLANDSVELD

TOURNEE- LOCALE

KATARINA

KEMPISCHE
WIJK

culturen met de buren

van **22.04** tot **10.05.2020**

HASSELT
HEEFT
HET.

DOE NU AL MEE! ALLE INFO:

WWW.TOURNEELOCALEHASSELT.BE

TOURNÉE LOCALE: WO 22 APRIL T/M ZO 10 MEI 2020

*Het tweejaarlijkse
culturele wijkfestival Tournée locale
strijkt in het voorjaar 2020 neer
in de Hasseltse wijken
**Katarina, Hollandsveld
en de Kempische Wijk.***

CCHA brengt al heel lang cultuur in de Hasseltse wijken. Voorheen gebeurde dat via het project Warm aanbevelen, nu nemen we deel aan het tweejaarlijkse culturele wijkfestival Tournée locale.

Tournée locale

Om het jaar organiseert de Dienst Cultuur van de stad Hasselt samen met de stuurgroep (bibliotheek Hasselt Limburg, CCHA, de Dienst Jeugd en de Dienst Wijkmanagement) een cultureel wijkfestival. Bij iedere editie zet Tournée locale een andere wijk in de kijker.

Partners

De stuurgroep tekent weliswaar de klijtlijnen uit en neemt zelf deel aan het festival met een aantal activiteiten, maar de sterkte zit hem in de bundeling van de krachten: vele (culturele en niet-culturele) Hasseltse actoren en lokale verenigingen sluiten zich aan en worden mede-'partner in crime'. Er is ook ruimte voor initiatieven van individuele buurtbewoners. Met vereende krachten laten we de betrokken wijken gedurende enkele weken bruisen van creativiteit en cultuur.

2018

In het voorjaar van 2018 vond een eerste editie van Tournée locale plaats in Runkst, de Heilig Hart-wijk en de stationsomgeving. Dat het meteen een succes was, mag gezegd worden. Meer dan 4.000 bewoners kwamen kijken en/of namen deel aan de verschillende activiteiten die

op meer dan 45 locaties plaatsvonden: tentoonstellingen, voorstellingen, trajecten, wandelingen en workshops. Van plein tot huiskamer, meer dan 16 dagen lang gonsde het van de activiteit in de betrokken wijken. Sommige langdurige trajecten startten zelfs al maanden ervoor.

2020

Voor de editie van 2020 trekt het festival naar Katarina, Hollandsveld en de Kempische Wijk. Meer dan 30 organisaties meldden zich aan en de activiteiten zijn zeer divers.

CCHA zorgt voor dans binnen en buiten, streamt de voorstelling *Along comes Mary* rechtstreeks vanuit de kleine theaterzaal naar woonzorgcentra in de wijk en brengt theater en muziek op het Oude Kerkhof. Hogeschool PXL en danspunt organiseren het participatieve dansfestival *Spring dance* in en rond het Kapermolenpark, het Jenevermuseum maakt opnieuw unieke wijkjenever, de Academie voor beeldende kunsten verzorgt o.a. expo's en workshops voor jong en oud, UHasselt onderzoekt samen met De Gouden Lineaal Architecten en Architectuurwijzer deelpartijen in de stad en Villa Verbeelding zet samen met leerlingen van het Virga Jessecollege en Hogeschool PXL wonderkamers op, ofwel rariteitenkabinetten in mini-formaat geïnspireerd op de wijk en haar bewoners. Daarnaast zijn er nog vele interessante initiatieven van onder meer Z33, Vormingplus, het Stadsmus, Basiseducatie, het Conservatorium, Villa Basta, Muziekodroom en Vrijzinnig punt. Ook de initiatieven van de inwoners zijn veelbelovend. Het volledige programma vind je binnenkort terug op de website tourneelocalehasselt.be.

Zoals dat ook in 2018 het geval was, krijgt iedere wijk ook een eigen festivaldag waarop een aantal activiteiten in de wijk gebundeld worden:

> Kempische Wijk: za 25 april 2020

25 april is het tevens de (Vlaamse) Dag van de Dans. Deze Tournée locale-festivaldag staat dan ook in het teken van dans in al haar vormen. Als publiek kan je actief als passief genieten van het genre. Het Spring dance-festival, een initiatief Lindy Hop of liever een dansvoorstelling in HET LAB en elders. Het kan allemaal.

> Katarinaplein: za 2 mei 2020

Het stadspark wordt the place to be. Maar ook elders in de wijk kan je terecht voor tal van activiteiten.

> Hollandsveld: zo 10 mei 2020

In de wijk Hollandsveld is er voor het eerst gestart met een experimenteel traject samen met de inwoners. Zij krijgen een burgerbudget ter beschikking waarmee ze hun wijkfestivaldag naar eigen believen mogen invullen. Zij beslissen dus helemaal zelf wat er te doen en te zien zal zijn die dag.

tourneelocalehasselt.be

[#tourneelocalehasselt](https://twitter.com/tourneelocalehasselt) @tourneelocalehasselt

S / M / L / XL / XXL

size doesn't matter

CCHA kan rekenen op een schare trouwe bezoekers, waaronder ook bedrijven of verenigingen die reeds jaren gebruik maken van onze vergader- en theater/concertzalen. We laten graag enkelen aan het woord:

S

UHasselt In vogelvlucht zijn de muren van UHasselt en CCHA maar een paar honderd meter van elkaar verwijderd, maar inhoudelijk vinden we mekaar evenwel blindelings. Zo openen we in september het academiejaar stevast met een academische zitting in het CCHA. En op de *Dies Natalis* (de verjaardag van de universiteit) organiseren we jaarlijks een universiteitsconcert in de prachtig gerenoveerde concertzaal. We hebben, dankzij de fijne en zeer gewaardeerde hulp van

de CCHA-crew, al mooie muzikale hoogtepunten mogen beleven (o.a. Jef Neve, Lady Linn, Gabriel Rios, een 'best-of' van de Zomeropera ...). 2018 was een absolute topeditie. Naar aanleiding van de 45ste verjaardag van de universiteit, brachten we het kruim van de Limburgse muziekscene op het podium. Verenigd in het 'Groot Limburgs Orkest' vulden Stijn Meuris, Mauro, Dana Winner, Belle Perez, Marc Erkens, Michel Bisceglia, Piet Vansichen, Buurman, Tim Vanhamel... de grote zaal zelfs twee keer. UHasselt-studenten krijgen ook een directe korting op het brede en gevarieerde aanbod van het CCHA. Ook draagt UHasselt sinds een 5-tal jaren een financieel steentje bij binnen het netwerk van ACT&ART en dit om bijzondere artistieke projecten mogelijk te maken.

M

Volle Evangelie Gemeente Gibeon

Op zondagvoormiddag en woensdagavond maken wij al ongeveer 35 jaar lang graag gebruik van twee zalen in het CCHA. Dankzij de goede zorgen van Greet Claes, de verantwoordelijke voor de verhueringen en de technici, beschikken wie ieder keer weer over beamers, geluidsinstallaties en ander presentatiemateriaal. De laagdrempeligheid voor eventuele nieuwe bezoekers vinden we een pluspunt, alsook de centrale locatie met ruime parking!

L

Numismatische Kring Hasselt Na onze oprichting in 1970 en omzwervingen op verschillende locaties, vonden we, vanaf het begin, een plaats in het "Cultureel Centrum". In 1973 werd er voor het eerst een grote beurs met tentoonstelling georganiseerd, die zowel de grote als de kleine feestzaal in beslag nam! Vanaf dan werd

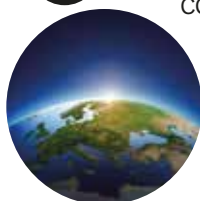
het cultuurcentrum onze "thuishaven" en is als dusdanig onlosmakelijk verbonden met de werking van de club en dit voor zowel de grote beurzen, al dan niet gekoppeld aan een tentoonstelling, als onze maandelijkse bijeenkomsten. De locatie loopt als een rode draad door de historie van onze vereniging. Service en communicatie verliepen altijd perfect en alzo is het nog steeds onze bakermat na meer dan 46 jaar!

XL

Actueel Denken en Leven Hasselt

Van de herfst tot in de lente gonst op maandagnamiddag het CCHA vaak van vrouwenstemmen. Van bij de opening van het cultuurcentrum, nu bijna 50 jaar geleden tekenen wij dames van Actueel Denken en Leven met honderden present voor onze lezingenreeks. Onder leiding van gerenommeerde gastsprekers proberen we ons te verdiepen in tal van maatschappelijke ontwikkelingen om zo onze beleving van de actualiteit te verruimen. Vanuit heel Limburg geven we elkaar telkens in CCHA rendez-vous, in een huis dat na al die jaren als een thuis aanvoelt. Vele sprekers zijn lovend over de zaal en het directe contact met het publiek. Ook kunnen we spreken van een warme band met de bewoners van dit huis. Eén constante: altijd is er Greet om ons te gidsen en afspraken te maken voor techniek, parking, of wat je ook maar bedenken kan. Nu maar hopen dat we met z'n allen nog vele jaren kunnen rekenen op de binnen- en buiten faciliteiten van het CCHA!

XXL

Koninklijk Hasselts Operettegezelschap

Al van in de jaren '70 spelen we in CCHA, en we houden, als kranige 90-jarige Hasseltse toneelvereniging, koppig vast aan deze traditie omdat we fier zijn op wat we op de planken brengen. En deze fierheid, noem het "cachet", straalt het CCHA voor ons uit. Als theatermaker heb je een idee in je hoofd dat je graag exact visueel vertaald wil zien. De medewerkers van CCHA denken dan mee in het proces van de voorstelling die jij voor ogen had. In een finale week van een productie wil je geen "problemen" meer, alleen maar "oplossingen" en net daar helpt de crew van CCHA ons steeds in. We gaan nog enkele decennia koppig door, in CCHA!

Tickets, meer info & videos?
ccha.be

like en volg ons voor de laatste informatie, fotoverslagen en meer: #cultuurcentrumhasselt #CCHA @cultuurcentrumhasselt @CCHA